

סרטים

י"ן ישן

להיפטר מאמה. הם מתכננים תוכנית של פשע מושלם, ונכשלים. לאחר לילה מעייף של אהבה סוערת מול זקורי המצלמות, יושבים אינגריד טולין ומקסימיליאן של בפניה שקטה, שותים תה, ומספרים את קורותיהם בסרט ובחיים.

בסרט, מספרת אינגריד טולין, "חושבים אותי כל הזמן למתה. בהתחלה חושב סטאר ניסלס שהפכתי לאפר בכבשנים של דכאו, ופראוס הופ, אני מופיעה. זה משעשע, לא? אחר כך הוא רוצה להיפטר ממני והורג אותי, או לפחות חושב שהרג אותי. כאשר הוא קורא למשטרה כדי להודיע על מותי, הופ, אני מופיעה. זה מצחיק מאוד.

דבר נוסף שמצחיק אותי הוא שאנשים מתפלאים על שאיני עובדת עם ברגמן, הם כאילו מגינים אותי על שבגדתי בפניו מליון שלי. אבל זה לא צודק, כי עשיתי עוד סרטים בחיי מלבד תותי בר, פני החכשף והשתיקה. שיחקתי למשל בסרט הנקרא ארבעת האברים של האפוקליפסה, וזה לא היה של ברגמן.

בכלל, הייתי רוצה לשחק תפקידים לגמרי אחרים מאלה שברגמן נתן לי. הייתי רוצה לשחק תפקידים של מרלין מונרו, כמו, למשל, זה שהיה לה בחיים וטעים. אבל אני לא יודעת לכוון לעצמי את התפקידים שלי, וכשמציעים לי תפקיד הייתי רואה כמו זה שבשיבה של אפר אינני יכולה לסרב.

זוהי הסיבה שאני מתכוננת לעבור לצד השני של המצלמה, כדי לביים בקיץ זה סרט. זה יהיה בצפון שוודיה, בתנאי, כמובן, שאמצא משקיע מספיק מטורף שהיה מוכן

מיפתורי האיש בתיבה (מקסיס, תל אביב: ארצות הברית) הוא סרט שעצם הצגתו היא מיסתורית. גילו הוא 17 שנה. הוא נוצר בידי אחד המפורסמים שבבמאי הוליבוד - אלפרד היצ'קוק, במאי סרטי המתח הנודעים. ויחד עם זאת, שלא כשאר סרטי היצ'קוק, במעט שאינו זכור לאיש.

איך זה סרט במתכונת סרטי הרגלים של היצ'קוק. אין זה סרט מתח לשמו. לפני 17 שנה היה המתח רק אמצעי בידי היצ'קוק כדי לומר בעזרתו כמה דברים חשובים יותר. במקרה זה: גנד התיאוריה הניצניאנית אודות בני האינסולקט העליון שכללי המוסר המקובלים אינם חלים עליהם.

מסיבה לגוי. הסרט מתרחש כולו בדירה אחת של שני חדרים. שני סטודנטים צעירים ומבריקים, המוכיחים את שני הסטודנטים היהודים שרצחו בזמנו אדם רק כדי להוכיח שהם מסוגלים לבצע פשע מושלם (כפיה של מאיר לויין), מגשימים הלכה למעשה את התיאוריה של הגנע העליון. הם רוצחים את חברם הטוב, מס' מינים אותו בארגו שעל גבו הם עורכים מסיבה להוריו של הבחור וידידיו.

הרעיון השטני, כשלעצמו, ותגובותיהם הכולניות של השניים, מספקים את האימה שבסרט. את המתח מספקת דמות שלישיית, דמותו של גיימס סטיוארט, מורם הרוחני של השניים, המיומן אף הוא למסיבה. הוא האיש המתחיל לחשוד מהרגע הראשון

זוהי זכונית הפשע - האם ראית אותה?

ברגע הראשון שמחנו שנפטרנו ממנו. אחר כך פחדנו שיחזור וברחנו לתוך ה' פרדס. ניצלנו את כל מה שלמדנו בתנועת הנוער ובצבא כדי לנוע בהסתר. כל ריש' רוש הפחיד אותנו. החוקנו אחת לשניה ביד. זחלנו והלכנו על ארבע, עד שהגענו לפסי הרכבת. דיברנו בינינו, וכל אחת שאלה את השניה מה היא הרגישה. פתאים הרגשנו שמחת חיים שניצלנו, כאילו נולדנו מחדש.

הלכנו לאורך פסי הרכבת ויתכן שהיינו מגיעות ככה לירושלים. כשראינו אור ב' בית ליד מפעל תעשייתי, נגשנו ודפקנו בדלת. כשהשומר פתח לבסוף, טלפנו ל' משטרה.

כאשר לכסוף הגיעה הניידת סיפרנו להם את כל הסיפור. סיפרנו גם שהתיקים הגדו' לים שלנו והכסף נשארו במכונת. השוטר התבלבל מכל הסיפור ושאל: "או על מה אתן מתלוננות, על תקיפה או על גניבה?" בתל אביב חשבו לנו החברים שלנו כדי ללכת יחד למסיבה. טילפנו אליהם והודענו שנגיע יותר מאוחר. אבל במשטרה החזיקו אותנו בחקירות כמעט עד הבוקר.

עכשיו, כשאנחנו מסתכלות אחורה, אנחנו לא מסוגלות להבין איך היינו כל כך תמימות, ודחקה אנחנו שחושבות את עצמנו לחכמות. עכשיו זה כל כך ברור שלא היינו בכלל צריכות לנסוע איתו. אנחנו גם לא מבינות איך לא התגלגלו עליו והר' בצנו בו. אבל הוא היה חזק נורא ואיומי הרצח שלו הפחידו אותנו.

סרטנו הכל במשטרה, כדי להביא לתפיר סתו של מטורף מיני מסוכן לציבור. אם יתפסו אותנו מגיעו לי מאסר עולם.

בצורה שיגרתית

ע"ד כאן סיפורן של שתי החיילות. עד כה לא הצליחה המשטרה למצוא עקבות שיובילו לזיהוי הפושע. המכונת בה נהג התגלתה כגנובה, אולם עד כה טרם הצליחו למצוא. לצעורית הוצגו אלבומי פושעים של עברייניות וגונבי מכוניות, אך הן לא הצליחו לזהות את אותו נהג, שהציג עצמו בשם אברהם, ותקף אותן.

עתה עוסקים חוקרי המשטרה בחיפוש אחר המכונת, בתקנה למצוא בה נקודות אחיזה לגילוי של האיש.

אולם גם אם יתפס ויועמד למשפט, ספק אם פרשה זו תלמד לקח לטרמפיס' טיות המוסיופות למלא את דרכי הארץ. ב' העדר שרות העצה מסודר לחיילים בדרכים, כפי שמקובל בכל צבאות העולם, יאלצו החיילות גם בעתיד להסתיע בטרמפיס.

כאשר חזרו החיילות השבוע למקום שרו' תן, עשתה אחת מהן את הדרך בצורה ה' שיגרתית - בטרמפ.

שיש לו כוח בלתי רגיל והתחלנו להבין שזה לא משחק.

גולדונו מחדש

דהמנו מהצורה שהוא התחיל לדבר אלינו פתאום. הוא נראה עצבני מאוד. כאשר ניסה לגעת בשניה מאיתנו, זו ה' חזקה, היא החטיפה לו מסירת'לחי ויצאה החוצה. הוא התנפל עליה בצעקות: "למה הרבעת לי?" דחף אותה חזרה למכונת. היא קיבלה מכה בראש והוא איים עליה: "אני ארצה אותך!"

ניסינו להרגיע אותו לפי מה שלמדנו בפסיכולוגיה. דיברנו איתו ברכות ואמרנו לו שהוא נתן קודם סטירה, ושזו שנתנה לו סטירה עשתה זאת משום שהתעצבנה כשניסה לגעת בה. אמרנו לו שאם זה מרגיז אותו שיתן לה סטירה חזרה אבל שימשיך לנסוע. הוא כל הזמן לא הפסיק לאיים שהוא ירצה אותה.

שתינו התישבנו במכונת והוא עמד בחוץ. אחר כך התישב ברוח הקטן שהש' ארנו לו. שאלנו מה הוא רוצה מאיתנו. הוא הצביע על זו מאיתנו שדיברה עברית ואמר: "אני רוצה לעלות עליך!" עשינו כאילו אנחנו לא מבינות, ואז הוא אמר זאת בשפה יומיומית. הוא אמר שהוא רוצה את שתינו ושהוא ירצה אותנו אחת אחר השניה. בקישנו שיצא החוצה, משום ש' אנחנו רוצות להתייעץ בינינו.

נשארו לבד במכונת, לא ידענו מה לעשות. הסביבה הייתה מפתיה ואנו היינו נפחדות עד מות שהוא אומנם ירצה אותנו. עודדנו אחת את השניה והחלטנו להתאבן כדי שלא ירגיש עד כמה אנחנו נפחדות. החלטנו להשתמש שוב בשיטה הפסיכור' לוגית.

קראנו לו לשבת לידנו ולספר לנו מה מעיק עליו ושנסה לעזור לו. הוא לא רצה לדבר. בקישנו שיסע למקום אחר ואז נבלה איתו. הוא סיפר פתאום שיש לו שתי אחיות ואח, והשתתק.

אז החלטנו להסיח את דעתו ממה שרצה ואמרנו לו: "תסתכל לנו בעיניים ותגיד אם המכונת שלך." הוא השיב: "כן." אבל לא הסתכל לנו בעיניים. כאשר התנפל עלינו פחדנו מחד מות. כל אחת מאיתנו פחדה על חברתה פן יזיק לה וירצה אותה.

אחרי זה אמרנו לו: "תיסע הלאה, תיחק אותנו ואז לא נתלונן במשטרה." הוא אמר: "טוב, עכשיו ניסע." כנראה ניבהל מכך שהרגשנו שהמכונת גנובה. הוא עשה כ' אילו אינו יכול להתניע את המכונת ובי' קש מאיתנו לצאת החוצה לדחוף אותה. פחדנו שעכשיו הוא ינסה לדרוס אותנו. הוא התישב ליד ההגה ואנחנו דחפנו את המכונת. אז שמנו לב למספר שלה: 79-525. לפתע, בשונג אחד, הוא הדליק את המכונת והסתלק.

טולין ושל ב' שיבה של אפר" אהבה סוערת מול זקורי המצלמות

לסכן את כספו בהרפתקה שאין בה לא סוכנים חשאים ולא גנים ערומות. למקסימיליאן של אין שום סיכוי לשחק בביומה של אינגריד טולין. הוא אינו ילד, אינו כלב ואינו עץ. לעומת זה הוא שחקן אמיתי, רגיש ומעמיק.

אחרי סופקאפי, הוא מספר, "סירבתי לארבעה תפקידים טובים שהוצעו לי. לפי דעתי, במקצוע שלנו, האמונת הגדולה ביותר היא הידיעה לסרב. צריך באמת הרבה אומץ כדי לירוק על כמה עשרות אלפי לירות. יותר מדי שחקנים מוכנים להופיע, לא חשוב באיזה סרט, כיוון שהם רוצים דירה חדשה או מכונת מודל אחרון.

יש במאים שהייתי מוכן לשלם כדי לעבוד איתם. במבאי גדול יש תמיד משהו ללמוד. הוא בעצם היוצר היחיד בסרט, השחקן הוא רק פרויקטור.

זוהי הסיבה שאני משחק בתיאטרון. שיחקתי בהמבורג את המלט ואת נעלי השטן. אבל היום, אפילו התיאטרון אינו מספק את רצון היצירה שלי, לכן אני כותב. אני כותב בדרך כלל מחזות ייאטי' רון שנוזקים לסל, לפני שהם מספיקים לצאת לאוויר העולם. עד עכשיו כתבתי מחזה אחד הראוי לעלות על במה. אני מתכוונן להעלות אותו במילנו.

הקולנוע, בכל אופן, מעניין אותי פחות ופחות. הייתי רוצה, כמו אינגריד טולין, לעבור לצד השני של המצלמה, אבל אין לי שום סיכוי להשיג כספים לשם כך. לא אסכים לשחק בסרטים שאני אביים. כדי לעשות את זה צריך להיות צ'אפלין. אפילו אורסון חלס לא הצליח.

שמשהו אינו בסדר במסיבה המזורה. האם יגלה את הגויה שבארגו? מה תהיה תגור' בתו?

הסרט אינו אלא תיאטרון מצולם, מבוסס בעיקרו על משחק דרמטי מעולה, שאינו מקובל בסרטי הוליבוד, גם לא אלה שלמפני 20 שנה. למרות גילו וזרותו זהו סרט בעל עוצמה, שאינה מתבטאת דחקה בתכונותיו הטכניות. טעמו הוא כיון הישן שנשמר היטב.

אנגליה

בחזרה מדכאו

בלב אנגליה, במרחק של שמונים דקות מלונדון, נמצאת פאריז. זוהי פאריז שהוק' מה לצורך הסרט הסרט שיבה של אפר. היא שוקקת חיים, מוארת והומיה. באחד מבתי, בחדר קטן, מרוהט בריהוט קל, מבלים אינגריד טולין ומקסימיליאן של את לילם הראשון, כשהבמאי לי טומפסון (תו' תחי נברון) עומד מעל מיטתם ומנחה אותם.

שיבה של אפר הוא סיפוריה של רופאה יהודיה בשם מישל, שנשלחה למחנה הריכוז בוכאו. בתום המלחמה, לאחר שנחשבה כבר למתה, היא חוזרת לביתה. איש אינו מכיר אותה. היא הודקנה והשתנתה.

לפני המלחמה היא נישאה לבחור בשם סטאניסלס, נער שעושים לא יוצלח. ש' הכירה ב' 1938 (כל התקופה שלפני שיבתה ממחנה הריכוז מועברת בעזרת פלש'בקים). סטאניסלס, הבעל, אינו מרוצה משיבתה של אשתו, כי הוא עסוק בניהול רומן עם בתה מגשויה הראשונים. הבת מציעה לו